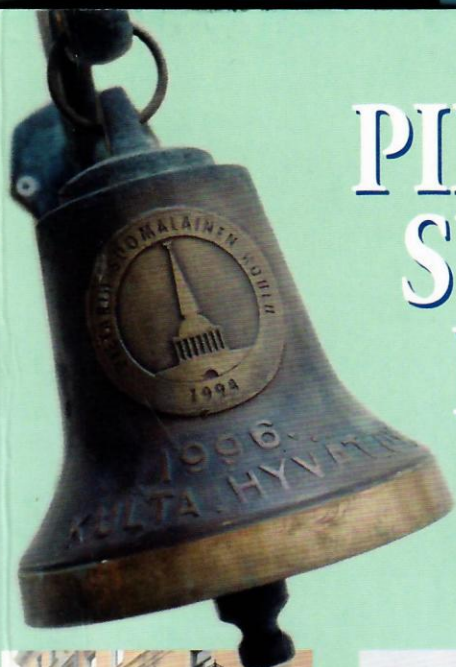
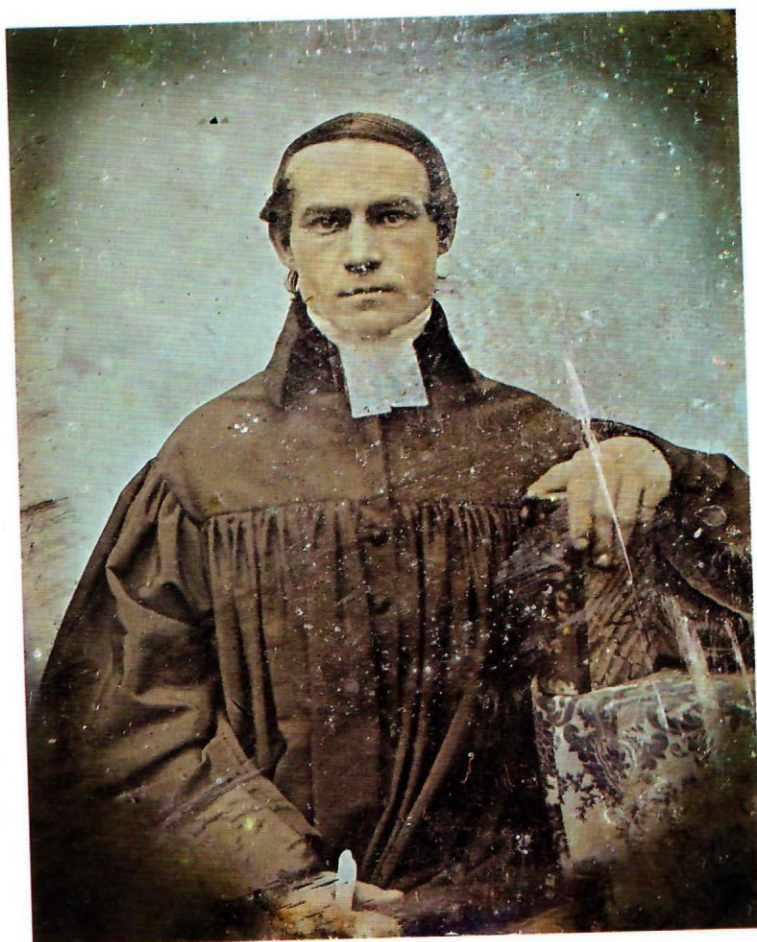

PIETARIN SUOMALAINEN KOULU

20 vuotta 1994-2014

Museovirasto

*"Mikä hyöty, mikä siunaus kaikille isänmaallemme
jos eri kansaluokkien lapset kasvatetaan yhdessä siinä iässä,
jossa ihmissydän on erittäin avoin vastaanottamaan jalostavia
vaikutuksia ja tunteita. Se surkea ja onneton juopa, joka on
erottanut niin kutsutut paremmat ja halvemmat kansanluokat
toisistaan, tulisi yhteisen siveellisen sivistyksen kautta tasoitetuksi."*

Uno Cygnaeus

Toimitus Heikki ja Sirkka Kopra

PIETARIN SUOMALAINEN KOULU
1994 - 2014

20 v.

Suomen Pietarin-pääkonsulaatin tervehdys

Ilman suomalaista peruskoulua Pietari ei olisi suomalaisille sama Pietari kuin se on nyt. Koulu kokoaa Pietarin suomalaisyhteisön. Suomalaisyrittäjien on helpompaa lähettää työntekijöitä tänne perheineen koulun ansiosta. Oma koulu merkitsee meille Pietarin suomalaisille enemmän kuin koulu keskimäärin Suomessa, sillä koulu on tärkeä kiinneke äidinkieleen, kulttuuriin ja juhlapäiviin.

Monet suomalaiset innovaatiot ovat syntyneet Pietarin suomalaisten keskuudessa. Suomalaisen koulun isä Uno Cygnaeus työskenteli Pyhän Marian suomalaisessa kirkkokoulussa ja kehitti täällä tulevaa suomalaista koulujärjestelmää. 1850-luvulla hän muutti Suomeen, vei Pietarin kokemukset mukanaan ja siitä sai alkunsa maailman parhaisiin lukeutuva peruskoulu. On hienoa, että suomalainen koulu jatkaa Pietarissa tämän perinteen pohjalta.

Pirjo Tulokas

Pääkonsuli, Suomen Pietarin-pääkonsulaatti

Rehtorina Pietarin suomalaisessa koulussa 2011-2013 - kohti tyynempiä vesiä?

Hannu ja Maarit Haataja

Juhlapuhe soittokunnan säestyksellä

Rehtorin kauteni alkoi mieliinpainuvasti, kun esiintymistaitoni joutuivat heti pienimuotoiseen tulikokeeseen. Yhteistyökoulullamme Milljonnaja-kadulla eli koululla 204 oli syyskuun ensimmäisenä päivänä 2011 ensimmäisen kellonsoiton, siis koulun alkamisen juhla, jonne koulun Svetlana-rehtori oli kutsunut minut lausumaan pari sanaa yhteistyöstämme. Oma koulumme oli jo alkanut elokuussa ja siinä oli tavalliseen tapaan kaikenlaista aloitustohinaa, leirikoulun järjestämistä ja muuta, ja niinpä autuaasti unohdin koko tapahtuman. Löysin itseni lauantai-aamuna kävelemässä kiireellä kukkakauppaan ja samalla soittamassa koulusihteerillemme Elenalle, joka puhelimesta saneli minulle onnittelupuheeni - venäjäksi kanjeshna!

En osannut ollenkaan aavistaa, kuinka suuressa arvossa minua tultaisiin pitämään, kun rehtori otti minut vastaan ja ohjasi eturiviin, kunniapaikalle viereensä. Elämäni ensimmäistä (ja ehkä viimeistä) kertaa puna-armeijan soittokunta tuuttasi juhlanan fanfaarin saattelemana minut juhlayleisön eteen, jossa ulkonaisesti reippaana ja suoraselkäisenä, hikikarpalot niskassa pidin ensimmäisen julkisen puheeni venäjäksi. Kaikki taputtivat - lienevätkö ihastuksesta vai siitä, että puheeni oli